

Hristos și Adunarea Sa (1)

Partea 1: Hristos și zidirea Adunării Sale

Versete călăuzitoare: Matei 16.13-20; Faptele apostolilor 2.37-41,47

Matei 16.13-20: 13. Iar când a venit Isus în părțile Cezareii lui Filip, i-a întrebat pe ucenicii Săi, spunând: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” 14. Și ei au spus: „Unii, Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre profeți”. 15. El le-a spus: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” 16. Și Simon Petru, răspunzând, a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. 17. Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. 18. Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge. 19. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri”. 20. Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.

Introducere

În capitolul acesta, Matei 16, este amintită pentru prima dată Adunarea lui Hristos; ea este introdusă foarte precis și clar ca ceva cu totul nou în căile lui Dumnezeu. Natura ei deosebită se bazează pe faptul că Domnul Isus Hristos a fost lepădat de poporul Său pământesc, la care venise. El Însuși S-a făcut cunoscut iudeilor ca Acela care a fost făgăduit din cele mai străvechi timpuri. Prin multe minuni și semne El a dovedit că El era trimisul DOMNULUI, dar inima poporului pământesc al lui Dumnezeu nu s-a interesat de Mântuitorul lor; El nu era unul care să le placă lor. De asemenea ei nici nu s-au gândit, că El le va plăcea cândva, și drept urmare L-au lepădat. De aceea părea așa, că planurile lui Dumnezeu de binecuvântare a lumii acesteia au suferit o înfrângere din partea aceloră despre care noi am putea presupune că ei ar fi ultimii care ar împiedica lucrările lui Dumnezeu spre binecuvântarea lor. Dacă a existat vreodată o națiune care a avut parte de dovezile de favoare ale lui Dumnezeu, atunci aceasta era poporul Israel; și cu toate acestea ei erau aceia care au fost împotriva lui Mesia și L-au lepădat.

În punctul acesta al Evangheliei avem prima aluzie a faptului că Dumnezeu nu va lăsa ca planurile Sale să fie zădărnice și că Omul blând și smerit din Nazaret avea încă ceva în inima Lui, pe care vrea să-l facă cu mâinile Sale. Dacă adunarea națională a lui Iehova Îl va respinge, cu toate acestea El va avea totuși Adunarea Sa; și Adunarea, pe care El o va zidi, va fi de nebiruit și de neînving. Puterile vrăjmașe din partea oamenilor și ale lumii nevăzute nu vor putea obține nimic împotriva Adunării.

Însă este de cea mai mare însemnătate, că explicația Domnului Isus cu privire la întemeierea Adunării Sale a fost dată în momentul slujirii pământești a Domnului nostru, când Lui, și de asemenea Tatălui Său din cer, Îi era clar că Israel nu-L va vrea să-L aibă; și de aceea El spune lui Petru: „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea.”

În afară de aceasta, această vestire era legată cu mărturisirea despre gloria Domnului Isus Hristos ca Fiu al Dumnezeuului celui viu. Ar fi foarte instructiv, să se parcurgă întreaga evanghelie după Matei de la început și până la locul acesta, ca să se vadă cum vrăjmășia inimii poporului lui Dumnezeu față de Domnul Isus a crescut, ca să zicem așa, de la o zi la alta. Slujirea Lui blândă nu a produs în inimile lor nici o cedare. Nu a fost nici o înmuiere, inimile lor au devenit mai tari. Însă în capitolul acesta este prezentat destul, ca să ne arate ce avea loc realmente în inimile acestor persoane.

Cererea de semne

Capitolul începe cu faptul, că fariseii și saducheii au venit la Domnul și nu era pentru prima dată când au cerut de la El un semn din cer. Dacă ne gândim un moment la aceasta, se poate vedea la ce dimensiune de necredință se ajunsese; căci nu era Domnul Isus Hristos semnul dat de Dumnezeu Însuși, că făgăduințele Lui date în Vechiul Testament s-au împlinit? Când nașterea Lui a fost vestită pe meleagurile Betleemului, care a fost mesajul ceresc adresat păstorilor? Ei trebuiau să meargă la staul, și îngerul a spus: „Și acesta vă este semnul” – semnul lui Mesia conform profeției lui Isaia făcută lui Ahaz (Isaia 7.14): „Veți găsi un Prunc înfășat în scutece.” Dincolo de preaslăvitul Copil sfânt, conceput de Duhul Sfânt și născut de o fecioară, era Fiul lui Dumnezeu din cer, și timpul pentru binecuvântarea făgăduită venise.

Acesta era Salvatorul, și omul, care avea credință în inima lui, vedea Copilul înfășat în scutece și prin credința lui privea pe Mântuitorul. Simion a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după Cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta.” El a văzut partea lui Dumnezeu acolo. Au trecut ani. Domnul Isus a crescut și a devenit bărbat. El S-a coborât la Nazaret, ca să facă lucrarea Sa. Tatăl a spus din cer la malurile Iordanului: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Mi-am găsit plăcerea.”

Domnul Isus a arătat prin smerenia Lui minunată și prin minuni puterea Sa, că El era Robul lui Dumnezeu, care trebuia să-i binecuvânteze, prin aceea că El îi elibera de păcatele lor (Faptele apostolilor 3.36). El Însuși era „semnul” profețit de Isaia. Acum conducătorii poporului vin la El și spun: Dă-ne un semn din cer! Ce însemna această cerere? Că până în momentul acesta ei nu au crezut tot ce a arătat Domnul cine era El. Ei cereau încă un semn din cer; și Domnul le-a spus că nu li se va da nici un alt semn, decât semnul profetului Iona. Așa cum Iona a dispărut din Israel și a mers la pământ, la fel Domnul Isus Hristos va dispărea din raza de vedere a poporului Său pământesc natural. El va merge în cer; El va predica Evanghelia și păgânilor, și începând din momentul acesta iudeii nu-L vor mai vedea, până când vor spune: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului.”

În capitol se arată că Domnul Isus a fost lepădat în inimile fariseilor și saducheilor. Acolo lucra aluatul distrugător al necredinței. Învățătura lor a fost stricată prin aceea că ei au respins pe Hristos, Fiul Dumnezeuului celui viu. Ceea ce ei învățau poporul era pentru otrăvirea sufletelor și pentru distrugere. De ce? Pentru că ei n-au crezut în Mesia. Ei au refuzat să primească pe Domnul Isus Hristos, care venise la ei, pentru ca ei să poată primi viața.

Deci, prieteni, niciodată să nu uităm, că piatra de încercare cea mai mare a slujirii adevărului este Persoana Domnului Isus Hristos. Un om, care nu crede în gloria și harul Domnului nostru Isus Hristos, poate rosti cuvinte gândite a face bine sufletului vostru și să vă zidească spiritual, dar dacă ele conțin ceva care degradează Numele Lui sfânt, oricât de profundă ar fi învățătura lui, oricât de curgătoare, de puternică și pătimașă ar fi vorbirea lui, oricât de iscusite și de atrăgătoare ar fi părerile lui, ele nu vor fi nimic altceva decât aluat pentru sufletele voastre - un aluat care aduce sufletele voastre în legătură cu natura stricată a răului. „feriți-vă de aluatul fariseilor și saducheilor.” Ei L-au urât și L-au disprețuit și au luat hotărârea că El trebuie să moară; ei nu voiau ca El să domnească peste ei.

Gândurile poporului

Dar acolo erau și alții care nu voiau să-L primească ca Hristos, și Domnul a vorbit cu ucenicii Lui și i-a întrebat, care este părerea oamenilor despre El. Ce au spus oamenii în general despre El? Ce spuneau ei despre El pe străzi și în piețe? Care era părerea poporului obișnuit, a aceluia care „Îl ascultau cu plăcere”? Ei spuneau ceva despre El, ceea ce nu era rău și care de fapt nu dezonoara Numele Lui, și cu toate acestea și ei lezau în fond gloria Sa. Unii spuneau, că El ar fi Ioan Botezătorul; alți, că El ar fi Ilie, Ieremia sau probabil unul din profeți; însă evident gândeau că El este un om bun, care le va vesti unele cuvinte de la Dumnezeu.

Domnul nu condamnă aici această atitudine de nepăsare, însă astfel de păreri vagi nu ar fi suficiente pentru Adunarea Lui; El nu primește aceste noțiuni populare. Sămânța bună a Cuvântului despre Împărăție a fost semănată, și ce a răsărit din acea semănătură? Nu roada dreptății și sfințeniei, a cuvintelor sănătoase și normale, care vorbesc bine despre Hristos. Ei spuneau deci: Ioan Botezătorul, Ilie, Ieremia sau unul din profeți. Rodul era un rod rău. Sămânța bună, pe care El a semănat-o, nu a fost pretutindeni roditoare, și anume din cauza însușirii terenului. Acolo nu era o primire în inima poporului pentru Persoana Domnului Isus Hristos, a Hristosului, a Fiului Dumnezeului cel viu.

O, prieteni dragi, nu puteți voi recunoaște în această întrebare a Domnului pe acest Învățător preamărit, care a venit de la Dumnezeu și care privește în jur între oameni; și ce caută El? El caută inimi care Îl iubesc, inimi care au cunoașterea că El este Cel trimis de Dumnezeu. Și va fi inima Lui satisfăcută, dacă un om spune despre El, că El este numai unul din profeți? A parcurs El tot drumul din cer pe pământ pentru ca să primească numai atât de la oameni? Și nu privește El și astăzi în inimile noastre? Nu se pleacă inima Lui spre noi, ca să afle de la noi, ce gândim noi despre El? Nu este vorba despre ce dogme onorăm noi, nu este vorba despre ce mărturisire de credință rostim, ci despre ce dragoste, ce devotament al inimii Îi aducem. Domnul Isus Hristos stă astăzi aici, așa cum a stat cu sute de ani în urmă la granițele Cezareii din Filipi, Omul lepădat. El era Trimisul lui Dumnezeu, dar omul nu a avut nici o inimă pentru El. Și așa cum atunci El a căutat inimi, la fel face și astăzi. Care este răspunsul vostru, și care este răspunsul meu la căutarea întreprinsă de Domnul Isus Hristos?

Fiul Dumnezeului cel viu

Domnul S-a îndreptat apoi spre ucenicii Săi, apostolii Săi, spre aceia care L-au însoțit în zilele slujirii Sale, care – dar și – au învățat așa de încet și îndărătnici, că L-au lepădat. Domnul le-a pus acum lor întrebarea, pentru ca ei să poată mărturisii cu gura lor ce era în inima lor cu privire la El. „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Era o solicitare personală. Cuvântul Domnului Isus a venit direct la inimile lor și le-a pus direct înaintea Lui. Ce sunt Eu pentru voi? Și Petru a răspuns. Petru era deseori cel mai repede la vorbire, însă aici el vorbește nu pentru că era un om impulsiv, nu pentru că el era ca și cum purta pe limbă simțămintele sale și astfel era gata să le exprime în cuvinte; ci el vorbește constrâns de o putere lăuntrică. El a primit o descoperire de la Tatăl din cer referitoare la Domnul Isus Hristos, Învățătorul și Stăpânul lui.

Domnul ne spune aceasta; dar oricum noi nu ar trebui să ne îndoim. Căci care inimă omenească putea să înțeleagă corect gloria Domnului Isus Hristos? Care ochi omenesc putea privi spre acel Om al durerii, care a cunoscut destul necazul, și putea spune: Acesta este Fiul lui Dumnezeu – Fiul Dumnezeului cel viu? Nu era o descoperire făcută de carne și de sânge. Oamenii înțelepți, oamenii cu vază ai lumii, ei toți nu pot să facă o astfel de mărturisire. Înțelepciunea lumii era dată la o parte, atunci când ei au văzut pe Isus Hristos. Ei nu puteau vedea gloria Fiului lui Dumnezeu în acel Om smerit. Și eu vă chem astăzi la credința în Domnul Isus Hristos. Numele Domnului Isus Hristos a fost predicat multe secole în lumea aceasta, și oamenii au arătat o oarecare legătură exterioară cu Numele acesta, dar unde sunt inimile, care sunt absolut credincioase lui Hristos în Persoana și în gloria Sa? Cine sunt aceia care cred din adâncul inimii lor, că Isus Hristos Fiul Dumnezeului cel viu? Această mărturisire nu era o deducție logică, nu era ceva care să fi rezultat din duhul sau din simțămintele lui Petru, ci era o exprimare absolut adevărată corespunzătoare situației, deoarece Tatăl din cer a făcut-o cunoscut apostolului.

Nu știm, dar nicidecum nu este probabil ca Petru să fi fost la Iordan, când glasul Tatălui a venit din cer și a zis: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Mi-am găsit plăcerea.” Acesta era un glas rânduit special pentru Ioan, deoarece Ioan însuși a spus: „Cel care m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a spus: «Cel pe care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste El, Acela este Cel care botează cu Duh Sfânt.» Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1.33,34).

Însă explicația lui Petru era o descoperire deosebită și precisă a Domnului Isus Hristos în gloria Sa, nu numai ca Trimisul, Hristosul, Unsul, ci ca Fiul Dumnezeului cel viu. În ziua lepădării este necesar să fie martori pentru gloria deosebit de mare a Domnului Isus Hristos. Și Dumnezeu îi găsește întotdeauna. El a găsit aici pe unul; El a găsit pe Petru și i-a descoperit adevărul referitor la Fiul Său. Ce este ascuns de cei înțelepți și pricepuți, a fost descoperit pruncilor de către Tatăl (Matei 11.25).

Și nu este și astăzi la fel? Duhul lui antihrist este chiar și astăzi activ; este în genere uzual pentru oameni în creștinătate să tăgăduiască că Isus este Unsul lui Dumnezeu, dar oamenii tăgăduiesc și pe Tatăl și pe Fiul. Duhul rățâcirii, duhul lui antihrist lucrează acum între oameni (1 Ioan 2.18-22). Mai târziu, când Adunarea va fi răpită, acel locaș al Duhului Sfânt și

acel bastion împotriva duhului rătăcirii murdare și otrăvitoare, când sarea pământului va fi luată, atunci răul mare al învățaturii anticreștine se va răspândi nestingherit peste inimile oamenilor, și cât de îngrozitoare și de înfiorătoare va fi starea lumii! Cât de repede se va răspândi stricăciunea, când sarea nu va mai fi! Să ne păzim de ceea ce ar putea să degradeze în inimile sau în relațiile noastre Persoana Domnului Isus.

Domnul este demn de mărturisirea dată de Petru, acel om model al bisericii: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu ...” Și permiteți-mi să spun: această mărturisire tipică nu este ceva la care suntem chemați noi s-o spunem unii altora. Aș putea să vă spun aceasta – și aș putea fi un înșelător, aș putea să vă spun: eu cred în Hristos, Fiul Dumnezeului cel viu, și în duhul și mintea mea înșelătoare aș putea avea păstrat un gând, o prejudecată, o reținere față de gloria deplină a Domnului Isus Hristos, pe care voi nu o puteți remarca. Noi vom fi judecați corect cu privire la ceea ce spunem unii altora, căci suntem sfătuiți să ne judecăm unul pe altul în vorbe și fapte. Dar constatarea lui Petru era adresată Domnului Isus Hristos. Și El așteaptă acum o confirmare asemănătoare și din partea voastră. El așteaptă ca tu din proprie inițiativă, când Îl privești în față, să spui în prezența Lui: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.

Este o chestiune săracăcioasă să ai o credință în memorie și să faci mărturisirea credinței noastre o simplă citare din memorie de cuvinte bune și frumoase, oricât de corecte și potrivite ar fi formulările. Nu, când vii la Adunare, unde Hristos este totul în toți, tu ai a face cu El; tu ai a face cu El, Cel care este adevărul, și El cere adevărul de la tine. El dorește adevărul în inimă. De aceea să ne verificăm singuri, dacă putem să-I spunem: O, Doamne, știi foarte puțin, dar cred adânc în inima mea, că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Acesta este drumul să fi numit fericit în ochii Domnului. „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona.” Ah, cât de bune și de plăcute erau cuvintele apostolului pentru Domnul nostru, în timp ce oamenii spuneau: Dă-ne un semn din cer! Arată-ne ceva, pe care ne putem sprijini, ceva cu adevărat din cer.

Acea generație rea și adulteră a luat hotărârea să-L înlăture și intenția ei ucigașe era evidentă înaintea ochilor Domnului Isus. În timp ce aceia, care au fost manevrați prin conducători, gândeau că El ar fi un oarecare Om bun, un Om, așa cum cu mult timp în urmă a existat în istoria iudaică, în realitate este numai un singur Om bun, și El este Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. Și Petru a spus: Isus din Nazaret, Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu. În felul acesta Domnul Isus a primit un nou impuls în slujba Sa. El nu a lucrat complet în zadar. El nu Și-a irosit complet în zadar puterea. Aici era un rod plăcut Lui. Acest om a făcut această mărturisire nobilă și adevărată înaintea urechilor celorlalți și înaintea urechilor Domnului Însuși: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl meu care este în ceruri.” Nu este minunat să vezi purtarea de grijă a Tatălui, dacă eu am voie să îndrăznesc să folosesc cuvântul spre gloria Domnului Isus Hristos. „Tatăl iubește pe Fiul și a dat totul în mâinile Lui”, El cunoștea valoarea Fiului Său preamărit, și El a văzut oameni în lumea aceasta care se îndepărtau de El; și de aceea El a deschis ochii acestui om, inima și buzele lui, ca să vorbească cu credință și să spună adevărul referitor la Trimisul Său. Și în felul acesta Simon în mărturisirea lui despre Hristos era un om fericit, binecuvântat de Dumnezeu Tatăl.

Construcția nouă

Dar Domnul Însuși are să spună ceva: „Și Eu de asemenea îți spun că tu ești Petru și pe această stâncă voi zidi Adunarea Mea și porțile Locuinței morților nu o vor învinge.”

Ce era stânca, pe care El va construi Adunarea Sa? „Tu ești Petru”, a spus El. Deseori s-a dat explicația, că Petru era numai o piatră în construcție, așa cum spune numele lui, și el nu putea fi fundamentul din piatră de stâncă tare, pe care ar urma să se zidească Adunarea. Stânca era adevărul mărturisirii, că Hristos este Fiul Dumnezeului cel viu. Domnul îi dă lui Simon numele nou, acel nume spiritual, pe care El i l-a dat la prima întâlnire a Lui cu el. Numele lui nou era Petru. Era numele pe care el îl purta în legătură cu Domnul Isus Hristos. Când un om învață adevărul despre Domnul Isus Hristos, el intră într-o lume nouă și devine o persoană nouă, și Domnul a dat numele nou Bar Iona, ca să caracterizeze locul nou pe care el l-a luat ca mărturisitor al Său, Petru sau Chifa era de la început numele lui nou (Ioan 1.42); acum El a vorbit conform naturii aceluiași nume.

Petru a exprimat ceea ce Tatăl i-a făcut cunoscut despre Fiul Său, adevărul despre Persoana Sa. Însă lumea și națiunea iudaică stătea alături de această descoperire, prin aceea că ei au tăgăduit această descoperire. Ei erau împotriva Domnului Isus Hristos. Ei nu voiau să-L aibă. El era Piatra pe care au lepădat-o constructorii. Însă Tatăl a descoperit lui Petru o cu totul altă bază, care era de natura unei stânci tari, ceva care nu putea fi distrus prin șuvoaie, vijelii, furtuni și planuri omenești rele. Aceasta va rămâne tare și credincioasă în veac. Pentru ce aceasta? Tot ce era legat cu vechea construcție, cu națiunea iudaică și cu făgăduințele pământești, s-a bazat până atunci, pe cât era vizibil în exterior, pe om – pe credința omenească și pe tăria omenească și pe fiabilitatea omenească; și până acum totul a eșuat.

Caută ceva în Vechiul Testament care nu a fost marcat de eșec. De la cartea Geneza și până la Maleahi întreaga mărturie a lui Israel este un eșec total. Tot ce a fost pus la probă s-a prăbușit; și națiunea iudaică, care era chemată la o poziție unică a ei, cu scopul deosebit de a împlini cel mai mare drept al Numelui sfânt al lui Dumnezeu de a fi singura Persoană venerată, a căzut în cea mai mare idolatrie și a nesocotit poziția privilegiată, pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Baza nouă

Însă Domnul Isus Hristos spune aici lui Petru: este o nouă bază, o stâncă tare; și această stâncă este descoperirea dată de Tatăl, că El a trimis pe Unul, pe care El Se poate baza; și acel Unul este Domnul Isus Hristos Însuși, Fiul Dumnezeului cel viu. Toți ucenicii de la lacul Ghenezaret au mărturisit într-un capitol anterior că El este Fiul lui Dumnezeu, și la fel a făcut Marta, sora Mariei și a lui Lazăr. Aceștia L-au mărturisit ca Fiul al lui Dumnezeu, așa cum va face mai târziu rămășița iudaică, după ce ea a fost învățată în Vechiul Testament să mărturisească aceasta (Psalmul 2.7); însă aici era ceva deosebit – Fiul Dumnezeului cel viu. El avea o astfel de viață, că nici o putere, nici o autoritate vie nu putea s-o stingă. Porțile Hadesului nu vor putea birui acest fundament, deoarece fundamentul este Fiul Dumnezeului cel viu.

Gândesc, că probabil vestesc lucruri care sunt foarte cunoscute celor mai mulți aflați aici, dar chiar dacă ele ar trebui să fie cunoscute chiar tuturor, am înțeles noi toți însemnătatea deplină a acestui adevăr, da, l-am înțeles cu adevărat? Învățăm din versetul acesta, că Adunarea lui Dumnezeu, care oferă o imagine așa de încurcată, când privim la mărturia ei exterioară în lume, stă pe acest fundament tare, pe Hristos Însuși, pe Fiul Dumnezeului cel viu. Aici putem găsi satisfacere desăvârșită. Sunt mulți oameni care se tem că această corabie a lui Dumnezeu ar putea eșua, și ei își pun mâinile s-o sprijine. Însă Adunarea lui Dumnezeu este sigură și nevătămată dintr-un motiv simplu și suficient, deoarece ea depinde de Domnul Isus Hristos în gloria Lui personală, și nimic nu poate triumfa peste ea. Astfel misiunea ta și a mea, care suntem legați cu această Adunare, este să-L mărturisim cu inimile noastre și cu buzele noastre și să lăsăm adevărul să marcheze acțiunile noastre și legăturile noastre, că noi Îl cunoaștem pe Hristos și credem în El, în Fiul Dumnezeului cel viu.

„Pe această stâncă”, spune Domnul, „voi zidi [textual: vreau să zidesc – n.tr.] Adunarea Mea”. El voia să facă aceasta; atunci era încă o chestiune de viitor. Însă mai înainte El înștiințează, și El face această înștiințare în legătură cu istoria Evangheliei, la care trebuie să luăm bine seama. Este un indiciu că evenimentele în slujirea Lui au ajuns la un punct decisiv; și urmare acestui fapt Domnul spune „Eu vreau să zidesc Adunarea Mea” ucenicului Lui credincios, unuia care era gata să presimtă pericolul, oricând era, și să scoată sabia, dacă ceva era împotriva Stăpânului lui. Pe mărturisirea din gura lui Petru a fost rostit clar adevărul despre înființarea Adunării și că porțile Locuinței morților nu o vor birui.

Această însușire a Adunării, comparată cu Împărăția pământească a lui Dumnezeu, este ceva cu totul nou. Unde este David, omul după inima lui Dumnezeu, în gloria sa? Mormântul lui este astăzi printre noi; și porțile Hadesului l-au biruit pe împărat. Solomon în toată gloria și înțelepciunea sa – unde este el? Și mormântul lui este printre noi, porțile Hadesului l-au biruit. Toți cei mari ai Vechiului Testament au trecut. Împărăția lui Israel, după cum părea, a dispărut cu gloria ei; porțile Locuinței morților au triumfat chiar și asupra credincioșilor din timpurile vechi-testamentale.

Dar în ceea ce privește Adunarea, așa a spus Domnul, nu va fi așa! Și aceasta dintr-un motiv foarte simplu, care va fi lămurit mai târziu. Din cauza gloriei deosebite și a binecuvântării care sunt asupra Adunării lui Hristos, din cauza fundamentului ei așezat pe moartea și învierea Sa. Acest privilegiu nu depinde de lungimea vieții noastre în lumea aceasta. Nu depinde de viața noastră, nici măcar de o mie de ani sau mai mult. „Porțile Locuinței morților” nu pot face nimic, ca să zădărnicească binecuvântarea deosebită a Adunării lui Hristos, deoarece speranțele Adunării sunt cerești, și savurarea minunată a acelor planuri legate cu Adunarea este în cer, ceea ce este cu totul în afara domeniului morții și a Locuinței morților.

Adunarea lui Hristos

Astfel caracterul ceresc al Adunării lui Hristos este prezent în germene în această frază. Domnul era pe cale să zidească Adunarea Sa, Adunarea Sa proprie. Până aici a vorbit în vorbire alegorică (Matei 8) despre ceea ce este al Lui, despre ceea ce Îi aparține. Perla trebuie să fie perla Lui; El vrea să vândă totul, ca să posede comoara din ogor; mireasa, o imagine de

mai târziu a Adunării, trebuia să fie mireasa Lui. Aici El spune: „Vreau să zidesc Adunarea *Mea*”, și în faptul că Hristos posedă personal Adunarea avem o însușire a Adunării deosebit de frumoasă și mișcătoare pentru inimile noastre. Adunarea lui Hristos este țelul și punctul, dacă am voie să mă exprim așa, descoperirii sentimentelor lui Hristos, al exercitării dragostei Sale, al dragostei Lui arzătoare pentru Adunare. „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.”

În ceasul lepădării Sale Domnul Se îndreaptă, ca să zicem așa, spre ceea ce ar trebui să fie al Lui. Numai pentru El. Comoara Lui proprie. „Vreau să zidesc Adunarea *Mea*.” Israel poate să Îi fie luat. Moștenirea pământescă poate să nu vină, dar „Eu iubesc Adunarea *Mea*, și primul lucru, pe care vreau să-l fac, primul țel, pe care vreau să-l iau în gloria *Mea*, când va veni timpul, va fi o Adunare, Adunarea pe care Eu vreau s-o zidesc.” Zidirea a început curând. Zidirea continuă. Zidirea se va încheia în curând; și atunci Adunarea va sta înaintea Domnului în frumusețea ei, o frumusețe pe care lumea nu o visează, o frumusețe pe care lumea nu o poate vedea, și o frumusețe pe care numai Hristos o poate cunoaște. Mirele este cel care cunoaște frumusețea miresei. Este Hristos, Cel care va cunoaște și va savura frumusețea Adunării, și așa va face oricine din jurul Lui în ziua gloriei.

„Vreau să zidesc Adunarea *Mea*. Vreau să zidesc pe această temelie pe aceia care Mă mărturisesc; pe aceia care vor spune: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu, când lumea este împotriva *Mea*, când lumea religioasă și biserica cu numele sunt împotriva *Mea*; aceia, care nu se rușinează să Mă mărturisească înaintea oamenilor – ei vor constitui Adunarea *Mea*, care va fi pentru *Mine* și la *Mine*, în ziua gloriei *Mele*.” Domnul a mai spus, în mod deosebit lui Petru cu privire la Împărăția cerurilor: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor” etc. Promisiunea însemna că lui i-a fost încredințată administrarea în lucrurile pământești. Domnul revine la expresia „Împărăția cerurilor”, și Petru trebuia să lege și să dezlege în lucrurile pământești. Găsim în cartea Faptele apostolilor că el personal a făcut așa în Ierusalim și Cezareea.

Zidirea la Rusalii

Faptele apostolilor 2.37-42,47: Și, auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Ce să facem, fraților?” Și Petru le-a zis: „Pocățiți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt. Căci pentru voi este promisiunea și pentru copiii voștri și pentru toți cei de departe, pe câți îi va chema Domnul Dumnezeu nostru“. Și cu multe alte cuvinte mărturisea și îi îndemna, spunând: „Salvați-vă din generația aceasta perversă“. Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni. ... laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor. Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Să aruncăm o privire scurtă asupra versetelor citite din cartea Faptele apostolilor. Vedem acolo că Domnul Se înălțase la cer și că după aceea El a trimis aici jos pe Duhul Sfânt. În Ierusalim era cunoscut prin lucrurile pe care oamenii le-au văzut și auzit, că această cercetare spirituală din partea lui Dumnezeu a avut loc. Duhul Sfânt Însuși venise și oamenii vorbeau

prin puterea Lui, și oamenii știau că era puterea Duhului Sfânt, nu din cauza vâjâitului unui vânt puternic care trecea, pe care ei l-au auzit, nu pentru că ei au văzut limbi ca de foc șezând pe unul sau altul, ci ei știau că Duhul Sfânt le vorbea, deoarece cuvintele lui Petru le-a atins inima și conștiința și i-a făcut să simtă că ei erau oameni vinovați.

Și cine putea zdrobi voința omenească, care a luat cu o așa încăpățănare hotărârea să se împotrivescă Domnului Isus Hristos și să-L răstignească și să-L omoare? Era numai o singură putere. Aceasta era puterea Duhului Sfânt. Ea a venit ca un foc și a făcut să se topească, ca să zicem așa, barierele de fier al necredinței, care se ridicaseră împotriva Domnului nostru Isus Hristos; și oamenii simțeau, că era realmente adevărat, că Isus Hristos, pe care ei l-au răstignit, era acum înălțat la dreapta lui Dumnezeu. El era acolo în cer, și ce se petrecea în Ierusalim era acțiunea Sa prin Duhul Sfânt. Mai întâi a fost un număr limitat al celor care primiseră darul Duhului Sfânt, dar Petru vorbea în curțile din față ale Templului, și cuvintele lui au avut efect. Mulți au crezut și au fost botezați în Numele lui Isus Hristos; și ei au fost scoși din „generația perversă”; și rezultatul predicii sale a fost că trei mii de suflete au fost adăugate în ziua aceea la grupa mică de credincioși. Domnul zidea Adunarea Sa, așa cum El a spus lui Petru că va face.

Nu se găsește nici o paralelă la aceasta în istoria de demult a Ierusalimului. Nu se găsește nici o adăugare deodată a mii de oameni la națiunea Israel. Acolo era ceva fără asemănare, ca din cadrul poporului pământesc să se iese și o grupă de străini să fie adusă în mijlocul lor. Însă prima acțiune a Duhului Sfânt era, ca să lucreze în inimile oamenilor, și trei mii – o mulțime mult mai mare decât a grupei inițiale – a fost adăugată la numărul lor. Această adăugare nu a fost lucrată de oratoria frapantă a lui Petru sau de altceva cu autoritate deosebită sau de ceva atrăgător din grupa mărturisitorilor Domnului Isus; era lucrat exclusiv prin puterea Duhului Sfânt.

Domnul Isus Hristos, Hristosul înălțat, Fiul Dumnezeului cel viu a trimis aici jos pe Duhul Sfânt, și Domnul Însuși lucra prin acest Duh acolo în Ierusalim, unde El a fost răstignit, și din mulțimea trădătorilor și ucigașilor Lui a chemat afară pe aceia care trebuiau să formeze Adunarea Sa. Ah, ce har din partea Lui! Ce dragoste! Vedem, dragi prieteni, ca să zicem așa, iarăși acele lacrimi, când El a privit spre cetatea împovărată cu vină și a spus: „De câte ori am vrut să adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripi, și n-ați vrut!” Aici Domnul adună trei mii prin puterea Duhului Sfânt al Său la acea Adunare nouă, pe care El a format-o. Lucrarea trebuia să înceapă acolo prin predicarea pocăinței și iertării păcatelor (Luca 24.47), căci aceasta era felul în care El a început să construiască o nouă locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Aici în capitolul acesta nu avem cuvântul articulat „Adunarea” (*church*), decât numai în Authorised Version a noastră. Această denumire nu ar trebui să stea acolo [Fapte 2], ci cuvântul apare mai târziu (Faptele apostolilor 5.11). Ceea ce noi găsim aici este, că acești oameni, care s-au convertit și au fost botezați, au fost aduși împreună. Ei constituiau o grupă nouă și de aceea erau total despărțiți de ceilalți din Ierusalim. Însușirea, care îi caracteriza, era credincioșie și devotament față de Hristos, care a fost răstignit în Ierusalim și care acum era înălțat în glorie. Ei au devenit o parte a Adunării. Ei au fost zidiți în acea construcție spirituală

în această lume, spre care Domnul Își are încă privirea îndreptată și pe care încă o zidește. El este Maestrul; El este Arhitectul, Proiectantul; însă El este marele Maestru care niciodată nu Se odihnește. Ucenicii Lui au ieșit și au predicat pretutindeni, dar Domnul lucra împreună cu ei (Marcu 16.20). Și aici la sfârșitul capitolului citim că Domnul adăuga zilnic pe cei care erau mântuiți.

Încă în construcție

Dragi prieteni, această lucrare continuă. Adunarea devine constituită, dar marea taină, pe care trebuie s-o reținem, este, că Domnul este Cel care zidește. Este lucrarea Lui. Nici o putere omenească nu este capabilă să facă aceasta; nici un predicator dotat nu poate introduce persoane în acea Adunare. Este lucrarea proprie a Domnului. El cheamă, căci Adunarea se compune, așa cum spune cuvântul original *ecclesia*, din „cei chemați afară”. Glasul Lui ajunge la unul și la altul; se dă răspuns la acest glas și ei vin nu numai la El, ci și unii la alții. Ei sunt aduși într-o părtășie nouă, o unire nouă, care are legătură vie cu Fiul Dumnezeuului cel viu. Prețuiești și respecti tu acest adevăr? Ah, dacă l-ai lua ca pe ceva care este așa de nezdruncinat de adevărat, că nu se poate schimba! Nici o putere a rătăcirii sau înșelătoriei nu poate distruge ce face Domnul. Dacă astăzi este adus cineva în Adunarea Sa din lumea aceasta, acela va fi în Adunarea Lui în glorie, el va avea parte de dragostea și gloria lui Hristos în ziua aceea în care El nu mai este Cel lepădat, ci vine în maiestatea și puterea Sa, când El vine ca să fie privit cu uimire, admirat în aceia care cred. Atunci, când vom fi la El în ziua aceea a gloriei revelate, când vom trăi conștient partea Adunării în gloria aceea, atunci vom simți că este gloria Sa. Vom spune: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă onoare.” Ce bine ar fi, dacă am putea învăța să spunem aceasta acum! Este în fond mărturisirea Adunării. „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu.” Dă-I deci această onoare! Deoarece El este Hristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu, noi nu-I putem da o laudă mai mare decât aceasta. El este Cel mai mare, și desigur spunem aceasta cu plăcere, aici în lumea aceasta, unde El este lepădat. Vecinii noștri, prietenii noștri, uneori chiar și cei mai buni prieteni ai noștri, ne pun în uimire, pentru că ei nu vor să-L recunoască. Vai! ei disprețuiesc pe Unul, pe care noi Îl iubim și Îl adorăm.

Noi trebuie să rămânem credincioși Domnului nostru absent. Să fim atenți ca nu cumva inimile noastre înșelătoare să ridice ceva ca idol în locul lui Hristos, al Fiului Dumnezeuului cel viu. Astfel noi putem cu ajutorul Domnului să-I rămânem credincioși, Lui, Cel care este Capul trupului Său, al Adunării

Prima prelegere „Christ and the Building of His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținute în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.